

Vabilo k učenju ob sodobnih strojih

Kovinarski program smo v Šolskem centru v Ivančni Gorici uvedli z otvoritvijo nove šole v letu 1981, torej poteka že 10 let.

V tem času smo izobraževali 8 generacij kovinarjev v različnih poklicih od strugarjev, rezkalcev, orodjarjev, ključavničarjev, vzdrževalcev strojev v 3-letnem srednjem programu, pa do preoblikovalcev in obdelovalcev kovin v 2-letnem skrajšanem programu. Absolventi naše šole so uspešno vključeni v proizvodni proces v različnih delovnih organizacijah in obratovalnicah v občini Grosuplje in zunaj nje. Približno 25 odstotkov pa jih študira naprej, v glavnem strojništvo, in tako že zasedajo nekatere vodilne položaje po delovnih organizacijah.

Pouk v kovinarskem programu poteka po učnem načrtu Zveza Republike Slovenije za šolstvo in sicer v dobro opremljenih učilnicah za teoretični pouk. Praktična znanja pa učenci uvajajo v šolskih delavnicah, ki so prav tako dobro opremljene. Učenci se lahko izobražujejo tudi na najsodobnejših strojih, saj smo v letošnjem letu dobili didaktično CNC strožnico, ob kateri pridobivajo znanja, potrebna za uspešno vključevanje v delovni proces.

Seveda se v šolskih delavnicah ne izvajajo samo šolske vaje, pač pa v program vključujemo različne izdelke za našo industrijo in za lastne potrebe. Tako dobro sodelujemo z IMP-jem, TRAIG-om, Sinolesom in

KZ iz Ivančne Gorice, GPG, Motvozom, Obrtnim združenjem, Kovinostrojem in Gumo iz Grosupljega, pa Tesnili iz Trebnjega, Zmajem iz Šentvida, SCT in Železoprometom iz Ljubljane. Poleg tega izvajamo enkratne usluge za učence, posameznike ali obrtnike.

Tako v šolskih delavnicah zasluživamo del sredstev, ki se namenjajo za posodabljanje in obnovo obstoječih strojnih kapacitet. Pohvalimo se lahko tudi z dosežki naših učencev na lanskeoletnem tekmovanju kovinarskih šol Slovenije v Novem mestu, saj so naši učenci Kenik Peter, Novak Zdravko in Mak Aleš zasedli prvo, drugo in peto mesto po posameznih kategorijah. Letos je bilo podobno tekmovanje zaradi težav v šolstvu odpovedano. Pripravljen sem, da bi z pripravljeno ekipo tudi letos dosegli dobre rezultate.

Zaradi vsesplošne krize pa je žal zanimanje za te vsestransko uporabne poklice zmanjšano. Tako ugotavljamo, da letos še nimamo dovolj vpisa za poln oddelek kovinarjev, in zato pozivamo fante in tudi dekleta, ki se še niso odločili za nadaljnje šolanje, da pridejo k nam. Potrudili se bomo, da boste dobili solidno znanje za začetek dela ali za nadaljnji študij.

Želimo tudi, da svojo name-ro izrazite čimprej, kajti število za vpis je omejeno in lahko se zgodi, da bo oddelek že zaseden, če boste predolgo odlašali. L. P.

Veseli zaključek šolskega leta

V Grosupljem smo se v letošnjem šolskem letu odločili, da bomo praznovali zaključek leta skupaj s starši in učenci bolj veselo in prijetno.

Na zadnji dan pouka, to je 25. junija, smo se v poznem popoldnevu zbrali na šolskem igrišču, kjer smo skupaj z Motelom Grosuplje pripravili našo prireditev s kvalitativnim in zabavnim programom. V njem so nastopali učenci naših šol, pihalni orkester Grosuplje z mažoretkami, plesna šola Kazina iz Ljubljane, v goste pa smo povabili Črta Kanonija, Janeza Hočevarja-Rifleta in

ansambel Popcorn. Pokrovitelji so poskrbeli za lepe nagrade, ki smo jih podelili najboljšim učencem vseh treh popolnih osemletk (udeležba na 10-dnevnem tečaju v angleškem jeziku na Polzevem) ter najboljšim športnikom. Tudi gledalci so bili z žrebanjem vstopnic primerno nagajeni. Ansambel Popcorn in Motel Grosuplje sta poskrbeli za prijetno vzdušje, za ples, jedočo in pijačo do poznih večernih ur. Tako so učenci skupaj s svojimi starši ter učitelji v zabavnem popoldnevu pričakali konec šolskega leta 1990/1991.

M. M.

NAJBOLJŠI UČENCI NA ŠOLAH V ŠOLSKEM LETU 1990/91

ENOTA TOVARNIŠKA: Tina Testen, Andrej Štrus

ENOTA ADAMIČEVA: Lidija Štaudohar, Andrej Plankar

ENOTA ŠMARJE: Demetrija Petrica, Živa Perovšek

Vsi izbrani učenci so bili imenovani na pedagoških konferencah celotnih učiteljskih zborov. To so učenci, ki so bili odlični v uspehu vseh 8 let šolanja, sodelovali pri dodatnem pouku iz matematike, slov. jezika, angl. jezika, fizike, tekmovali za bralno značko vsa leta, obiskovali fakultativni pouk, bili aktivni na različnih interesnih dejavnostih ter v glasbeni šoli. Aktivno in uspešno so sodelovali na raznih tekmovanjih iz znanja matematike in angl. jezika ter kemije in dosegli lepe uspehe in rezultate na občinski ravni in celo v republiškem merilu.

KLEMEN KOTAR:

Klemen, učenec 7. a razreda na enoti Tovarniška 14, prejme priznanje in nagrado za dosežen uspeh v matematiki: prejel je srebrno in zlato Vegovo priznanje na občinskem in republiškem tekmovanju mladih matematikov.

NAJBOLJŠI ŠPORTNIKI ŠOLE V ŠOLSKEM LETU 1990/91 TOVARNIŠKA

ANDREJ ŠPELIČ, učenec 6. razreda je v tem šolskem letu izbran za športnika šole.

Andrej je zmagal na občinskem prvenstvu v teku na 300 metrov. Na področnem prvenstvu je zasedel drugo mesto v isti disciplini.

Andrejev največji uspeh je drugo mesto na republiškem prvenstvu, kjer se je zbralo 15 najhitrejših mlajših pionirjev v teku na 300 m.

Andrej je prav dober učenec.

IRENA LESJAK, učenka osmega razreda je letošnja športnica šole. Na občinskem prvenstvu v skoku v višino je zasedla drugo mesto. Druga je bila tudi na področnem prvenstvu. Na republiškem prvenstvu je z rekordom šole 149 cm zasedla 7. mesto.

Irena je tudi odlična učenka.

ADAMIČEVA

SUHI MARVAI BARBARA, je učenka 8. razreda. Zmagala je na občinskem prvenstvu na teku 1000 m, dosegla drugo mesto na regijskem prvenstvu in se uvrstila na 10. mesto na republiškem prvenstvu. Letos je že tretjič izbrana za športnico šole in dve leti zaporedoma je bila zbrana za športnico občine.

Njen posebej dosežek pa je tekmovanje v plesu rock and rol, ki ga trenira tri leta in je že dosegla tretje do peto mesto na državnem prvenstvu in 14. mesto na evropskem prvenstvu.

Barbara je tudi odlična učenka.

POSLOVILI SMO SE

V tem šolskem letu se je OŠ L. Adamiča v Grosupljem organizacijsko spremenila in Grosupeljčani smo dobili dve popolni osemletki. Tako je po dvajsetih letih stara šola na Adamičevi 29 zopet dala generacijo osmošolcev.

Na njej je zaključilo osemletko 61 učencev. Manjša šola je omogočila bolj pristne stike med učenci in učitelji, zato smo začutili potrebo po malo drugačnem slovesu. V pripravo le-tega so učenci vložili ogromno svojega truda, idej in seveda prostega časa.

Na prireditve so povabili svoje starše in jim pripravili kratek kulturni program, popestren s plesnimi točkami osmošolke Barbara Suhi s soplesalcem in trenerjema. Učiteljem so se zahvalili s spominčki, ki so jih sami izdelali. Oni pa so za celoletno prizadevanje in uspešno delo prejeli spričevala, pohvale in priznanja.

Za zabavo je poskrbelo šaljivo tekmovanje predstavnikov sedmih razredov v boju za ključ šole. Na koncu pa sta se od njih in staršev poslovila g. ravnatelj in g. pomočnica in jim zaelela veliko uspeha pri sprejemnih izpitih ter sreče v življenju.

Prebili smo led, doživeli prijetno slovo in vsi skupaj ugotovili, da znajo biti naši osmošolci resni in odgovorni, pa tudi hvaležni za vložen trud. Učitelji smo spoznali, da naš trud ni bil zaman in da smo storili prav, ko smo omogočili bolj svečan zaključek osnovnega šolanja.

BRANKA ARTAČ

KOZERLIJA

Generaliada

Veliko Uplje, naselje blizu Ljubljane, je imelo čast, da organizira novo zabavno športno tekmovanje: generaliado. Izbrali so ga izmed številnih kandidatov od velemest, mest, trgov, naselij do vasi, in to zato, ker je Veliko, predvsem pa Uplje.

Novo (prav za ta namen zgrajeno) športno dvorano so gledalci napolnili do zadnjega kotička. Nekaj deset tisoč jih je na žalost moralo ostati pred dvorano, ker si pač niso pravočasno priskrbeli vstopnic.

Tekmovanje se je začelo (ob za generale običajnem času) okrog dveh zjutraj. Prijavljenih je bilo okrog tristo generalov, ki so se razen dveh ali treh izjem iz objektivnih razlogov prav vsi udeležili tekmovanja. Ko so stopili na igrišče, ki je bilo obdano z minskimi polji, jih je navdušena množica pozdravila z vzkliki: »Pojdite do konca z vsemi sredstvi!« »Padite do zadnjega, če je treba!« »Kdor zbeži iz dvorane, je izdajalec!« In podobno.

Po uradni predstavitvi so začeli tekmovanje. Za tiste, ki še ne vedo, na kakšen način potekajo tekmovanja v različnih panogah, kratko pojasnilo: namreč, generali nastopajo v Trojkah. Žrebanje opravijo pred tekmovanjem po vseh pravilih šikaniranja, družbeno-moralnih prepričevanj in podtikanj, tako da se v finalu vedno najdejo trojke iz generalštaba.

Na sporedu je vedno pet disciplin, zato bi to tekmovanje lahko imenovali tudi generalski peterboj. Naštetimo jih.

1. Deset porcij pasulja (obvezno pojesti) in deset vojaških prepečencev (tudi obvezno pojesti). Vsak gledalec v dvorani je imel pod sedežem plinsko masko, kar pomeni, da je za njihovo varnost poskrbljeno.

2. KATA-psovanje. To je psovanje namišljenih podrejenih. Pri tej disciplini ima vsakdo na voljo pol minute. Za končni rezultat se upoštevata število kletvic in umetniški slog.

3. Laganje in trkanje po lastnih prsih. Pri tem moram reči, da so v dvorani Velikega Uplja morali diskvalificirati sto generalov, ko so začeli lagati sami sebi. Trdili so, da niso generali in da so jih notranji sovražniki spravili v notranjost dvorane. Nekateri pa so se zgrudili od trkanja po lastnih prsih in so jih odpeljali v Velikoupejski klinični center.

4. Wrestling. Nezanimiva disciplina, ki so jo tekmovanju vsilili militantni krogi ameriške administracije.

5. Grdo gledanje (gledali so se med seboj). Kdor se je prvi zasmejal, je dobil minus točko, kdor pa ustrašil, plus točko.

Rezultatov vam ne bomo predstavljali, niti zmagovalcev ne, kajti kot je rekel eden od generalov, je res, da kakor koli obrneš, so zmagali generali.

Generaliada je organizacijsko uspeša. Generali so trdili, da so po športnih bojih tako izčrpani, da bodo okrevali najmanj eno leto. Takrat pa bo že nova generaliada, ki jo zaradi zanimivih disciplin ne bo želel nihče izpustiti.

Moramo omeniti, da se je le nekoliko zapletlo na koncu, ko so nekateri generali trdili, da je velikoupejska športna dvorana NJIHOVA, ker so jo državljani zgradili za NJIHOVO tekmovanje. Ko to poročamo, pogovori še potekajo v trdem dialogu.

GORAZD GORC

Iverje iz mojega življenja

V somraku

Poznojesensko razpoloženje. Petleten, sedim na betonskih tleh podolgovate kmečke kuhinje in opazujem živahne plamene v odprti peči.

Mama tam stalno nekaj brklja: pristavi velik črn železen lonec krompirja za večerjo številni družini, z burklami kajpada; nato potegne ven majhno kozico z mlekom, ki mi zadiši, da bi ga v dušku popil, če se ne bi bal opeklina. Potem vzame lesen valjar, stoječ v kotu med pečjo in kotlom in pečico, ga postavi v tekoči položaj pred ogromen črn lonec, do vrha napolnen s sesekanim krompirjem, korenjem, pesnim perjem, v spodnji, ožji del zapne prav tako ogromne burkle, jih spretno nasloni na pripravljeni valjar in tako izkušeno zapelje največji lonec s hrano za pujske daleč v notranjost peči. Izvleče burkle na kotalkajočem sevaljarju, ki ga postavi na prejšnje mesto, in jih postavi z železnim koncem na tla desno od sebe, kjer stoje burkle različnih velikosti, omelo, krevlja in pločevinast pokorov za zapiranje peči po končani kuhi.

Mrzi me, da se kot jež zvijam v klopčič, ves suh in droban še delam še neznanjškega, da ne bi bil mami, ki sem in tja hiti po kuhinji, v napotje in da se mimoidoči ne bi zadel ob me.

»Ivan, drv mi je zmanjkalo, pojdi ponje!«

Premražen čepim na tleh pod kuhinjsko polico, kamor mama spravljala pomito in obrisano posodo, in naprej strdim v plapolajoč ogenj v peči, od koder prihajajo različni vonji po kuhajoči se prašičji krmi krompirju za ljudi. Vmes se mešajo vonji po mleku in medicini, s katero se daje oče. Čisto v levem kotu tik okna je namreč vzdignjen 30-litrski kotel iz debelega ulitega železa, ki sicer služi za kuhanje prašičje krme. Tokrat ga je pa sestra Mici temeljito poribala, s peskom in krtačo in ne vem kolikokrat splaknila z vročo vodo, da je bil videti lepši kot nov.

Mama, ki se medtem vrne iz shrambe, me pokara: »Ja, kaj mi nisi prinesel drv? S čim naj ga naložim, glej ogenj pojema!« Drugače pridnega, ubogljivega me mama to pot ne more ogreti, da bi ji izpolnil željo. »Čakaj me, no,« mi zažuga oče »ali ti ni mama že dvakrat rekla, kaj moraš napraviti! Čepiš tamle kot kup žalosti; zato te pa zebe...« Še preden konča, počasi vstanem, se z dlanmi pogladim po rokah in nogah, da se malo ogrejem, preden stopim v en ter v drvarnici nabere narajoč domala polmetrskih drv in jih prinesem v kuhinjo, kjer jih spustim pod ognjišče v prostor zanje. Boječe pogledam očeta, ki z veliko leseno kuhlalico meša sajte z medom, in pohitim ponovno, tokrat že nekoliko ogret, po drugi, večji naročaj.

»Za silo bo; zdaj pa pojdi v hišo in večerjaj!«

Vseeno se potrudim še v tretje, precej bolje razpoložen kakor prej. Ko me mama zagleda z drvni – že tretjič – počaka, da jih vržem, kamor spadajo, se menda kar načuditi ne more tudi pred spanjem pridnemu najmlajšemu sinu. Nežno, kakor zna le mati, čeprav z razkavo kmečko roko, me poboža po glavi: »Ivan, zdaj pa res pojdi večerjat in potem takoj v posteljo! Drugič ti bom prej pripravila večerjo, dan se krajša, kaj bi prezebal na ješterzlu zaspan, kakor si. Vidiš, da si lahko tudi pred spanjem priden, če le hočeš.«

Takoj po večerji, še preden začno prihajati brata in sestre z dela, me premaga spanec, da se zleknem na trdo klop pri peči in v hipu zaspi. Komaj vem, kdaj me mama prenese v skromno posteljo.

JANEZ ŠEME

Ob slovesu od osnovnega šolanja so se učenci pomerili tudi v različnih šaljivih tekmovanjih.

